

ΛΗΣΜΟΣΥΝΗ

Στα λευκονήσια θάλασσες. Και στους γαλάζιους φάρους.
Τις ράχες σας χαραξάνε δυνάστες, πειρατές.
Στεριές, στ' άδικα ξίφη τους γνωρίζατε βαρβάρους.
Κι ακόμα σας πληγώνουνε του κόσμου οι κουρσευτές.

Στων σπαραγμών τ' αλύτρωτα, οι πληγωμένοι μύθοι.
Τ' ανάξια χρόνια της σιωπής. Και οι ταπεινοί ταγοί.
Στη λησμοσύνη, ανάδελφη. Στην τραγική σου λήθη.
Στων αναντίλεκτων καιρών τη στείρα προσταγή.

Στύλοι λευκοί. Και αγάλματα. Και απέριπτες κολόνες.
Την ιστορία μαρτυρούν, μα εσύ αδιαφορείς.
Σε μάρμαρα Πεντελικά, θρηγούν τους Παρθενώνες
πένθιμες Κόρες. Στους βυθούς πεθαίνουν οι αμφορείς.

ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ Η ΧΙΜΑΙΡΑ

Ήλιου χάδι πρώτο, πολυσήμαντο.
Της ζωής, στο ράθυμο το σώμα.
Κι ό,τι με πονά, μικρό κι ασήμαντο
στ' ουρανού σου να 'λιωνε το γιόμα.

Δάκρυ της χαράς, δάκρυ ανώδυνο,
να κυλούσες τρυφερά το δειλί.
Κι ύστερα χαμόγελό μου ρόδινο
στης πληγής μου ν' άνθιζες τα χείλη.

Νύχτα και στα μάτια μου τ' ανήμερα,
φως βαθύ να στάζεις, του απείρου.
Ευτυχία, της ψυχής μου χίμαιρα.
Στις πνοές σε αναζητώ του ονείρου.

ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ

*Βαθιά στα μάτια μου ταξιδεμένη θλίψη.
Νύχτες κυλάς μες στο αιχμάλωτό μου αίμα.
Στης φλέβας νιώθω τη φωτιά πως μου 'χεις λείψει.
Στης απουσίας σου το απεγνωσμένο βλέμμα.*

*Ωρες παραίσθησης. Κι εσύ σκληρή της λύπης
με σημαδεύεις μαχαιριά, της ουτοπίας.
Και με τη μάταιη πληγή μ' εγκαταλείπεις,
στο λάβρο πάθος της αναίτιας αμαρτίας.*

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Με τη λευκή θα πορευθείς χλαμύδα.
Η φλόγα, ιερή, στέκει αναμμένη.
Πανάρχαιη στο χέρι σου ασπίδα,
χρυσάφια ιστορίας στολισμένη.

Ακοίμητο το βαθυπέλαγός σου.
Όψη πλατιά, λυτρωτική και ωραία.
Σκληρή θα κόψει αιχμή, του δόρατός σου,
της λήθης τα δεσμά. Και τη σημαία,

ελληνική, στην πλώρη θα χαράξεις.
Με τις πνοές τού ανέμου τα πανιά σου.
Και σε αγκαλιές καρτερικές θα τάξεις
τ' αμμουδερά στολίδια, τα νησιά σου.

Αρχόντισσα, στεφανωμένη αιώνες
δοξαστικούς. Και το γλαυκό τού Αιγαίου.
Στον ήλιο αντίκρυ οι άσπρες σου κολόνες,
βαρύ σημάδι στέκουν, του σπουδαίου.

EIKONEΣ

Τους παραλλήλους χάραξα εαρινής πορείας.
Στα μάτια που νοστάλγησα τους πρωτινούς καημούς.
Κι εσύ μ' ένα χαμόγελο, σαν φως μιας ευκαιρίας,
ν' αστράφτεις απ' τα χείλη σου χαμένους πειρασμούς.

Στη πλήρη μου ζωγράφισα τα φτερωτά δελφίνια.
Με τ' άσπρο των αισθήσεων, για ούριους καιρούς.
Την αγκαλιά σου θάλασσα. Και σ' ερημιά γαλήνια,
μες στους βυθούς σου αφήνομαι, σε οίστρους νοερούς.

Κι ανάβουνε τα πέλαγα, γαληνεμένοι κάμποι
στων οριζόντων το αίθριο, ηλιόγεμα ζεστό.
Και των ματιών μου αλύτρωτα κι εκστατικά τα θάμψη,
γυμνό πλάθουν το σώμα σου, το απέριπτα κρουστό.

ΘΙΑΣΩΤΕΣ

*Μοναχικοί και ανυπεράσπιστοι. Θιασώτες,
σε ματαιόδοξες επάρσεις εξουσίας.
Των αναγκαίων ψευδαισθήσεων δεσμώτες.
Στη λογική της ηθικής μας πεμπτουσίας.*

*Του κόσμου σύνορα χαράζουν και χωρίζουν.
Ζωή χαμένη, σε ερείπια οραμάτων.
Άλλοι μας όρισαν και ξένοι μας ορίζουν.
Στις εξισώσεις των θυτών και των θυμάτων.*

*Της μοναξιάς οι τοίχοι γύρω μας χτισμένοι.
Κι οι αγωνίες καρφωμένες στη σκεπή μας.
Οι εφιάλτες μάς ξυπνούν. Οι προδομένοι
αναστατώνουνε την ένοχη σιωπή μας.*

*Γι' αυτόν τον κόσμο που πονά και μας πληγώνει.
Και για το τέλος, που ήταν πάντα ορισμένο.
Με των θαυμάτων που μας πότισαν τ' αφιόνι.
Για το μεγάλο μας, παγκόσμιο πεπρωμένο.*

ΕΛΑ ΝΑ ΦΥΤΟΥΜΕ

Στο μπαλκονάκι του μικρού καλοκαιριού,
θα βγει πανσέληνο απόψε το φεγγάρι.
Μες στων ματιών σου θα λικνίζεται τη χάρη,
σαν απ' ανάλαφρο αεράκι του καιρού.

Των δισταγμών σου να πλανέψει τα γιατί,
θα 'ναι στο πρώτο μας φιλί βαθύ το ρίγος.
Μεγάλη η αγάπη μας κι ο χρόνος τόσο λίγος.
Να μην ξημέρωνε ποτέ η νύχτα αυτή.

Φωτιές να γίνουν οι αγάπες στις καρδιές
κι όλους της νιότης μας ν' ανάψουνε τους πόθους.
Εκείνους του αύριο να κάψουμε τους νόθους
κι άδικους φόβους μας. Του κόσμου τις πληγές.

